

DE TRIBUNE

Redactieadres:
D. J. WIJNKOP, Pretoriusplein 3^{III}
Amsterdam.

SOC. DEM. WEEKBLAD

Administratieadres:
Lijnbaansgracht 304^A
Amsterdam.

VERSCHIJNT ELKEN ZATERDAG.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling 40 cent per 3 mnd.
Buitenland 65 ct. Losse nummers 3 ct.
Advertentiën per regel 15 cent. Bij abonnementen speciaal tarief.

**Orgaan van de
Soc.-Dem. Partij**

Redactie: J. C. CETON, H. GORTER,
W. v. RAVESTELJN Jr. en D. J. WIJNKOP.

INHOUD: Op tegen de Bloedwet. — Kongressen der Bourgeoisie. — De duurte en de voeding der arbeiders. — Gelen. — Op den Uitkijk. — Staatspensioen en Algemeen Kiesrecht. — De zwakte van den Kiesrechtstrijd. — Toeneming van ziekte en dood. — Arbeidersvertegenwoordigers. — De uitsluiting van Radek. — Misleidend geschetter. — Ned. Ver. — Van de afdelingen. — Correspondentie. — Advertentiën.

Opgelet s.v.p.

Alle stukken voor de Redactie bestemd tot nader bericht s.v.p. te zenden aan
J. C. CETON, Laings Nekstraat 33^{III}, Amsterdam.
Elk ander adres geeft vertraging.
Ook het Secretariaat is thans weer bij Ceton, waarheen dus van nu af alle stukken en geldzendingen dienen te worden gericht.

Op tegen de bloedwet!

De loting voor de Militielichting 1913 zal wederom plaats vinden. In de hoofdstad van 9-18 September. Voor de andere plaatsen zal reeds de datum zijn vastgesteld. Het partijbestuur heeft besloten overal waar wij dat reeds kunnen de afdelingen aan te sporen, in samenwerking met «De Zaaier», vergaderingen te beleggen tegen de bloedwet! Het zal zaak zijn door een doelmatige verspreiding onder de lotelingen deze op onze vergaderingen te krijgen. Onze partij mag niet achterblijven, integendeel moet in de voorste gelederen staan in den strijd tegen het Militarisme!

Het is meer dan ooit noodig overal in den lande de jonge arbeiders die in dienst treden te wijzen op de beteekenis van het leger als instrument der heerschende klik, om het volk, het proletariaat, blijvend geknecht te houden in dienst van het kapitalisme. Het leger, aangevoerd door aan het volk vijandige officieren, dient om onderkruipers te beschermen of om zelf onderkruiper te spelen zooals in 1903. Niemand van het proletariaat is het bloedbad van Kattenburg vergeten, aangericht door het leger bestaande uit zonen des volks op commando van bourgeoisie-zoontjes in officierenpak.

De verscherping van den klassenstrijd onverzoenlijk gevoerd door alle kapitalisten tegen het arbeidende volk zal hen steeds dwingen meer en meer het leger te gebruiken tegen de arbeidende klasse. «Het geweer dat schiet en de sabel die houwt» zijn de toevlucht bij uitnemendheid der heerschende klasse. Het is daarom sociaal-democratische plicht de aanstaande soldaten op te klaren over de beteekenis van het leger en de rol die het moet vervullen in den klassenstrijd. Dit klemt des te meer omdat onze heerschende klassen niet zoo heel sterk afhankelijk zijn van het proletariaat in Holland zelve. De duizenden millioenen uit Indië, benevens het dubbelen op de Beurs dat zijn de bronnen waaruit onze liberale en klerikale geldpaters hun kapitaal halen. Juist omdat zij economisch niet zoo afhankelijk zijn van het inheemsche proletariaat, zijn zij des te wreeder bij een conflict. Hun arbeidskrachten schieten zij toch niet neer! Het is daarom zaak zoo scherp mogelijk front te maken tegen deze wreede practijken getoond bij het palingoproer en op Kattenburg het vorige jaar. Bij een conflict met de gewapende macht heeft de Nederlandsche kapitalist zijn gemeenschap, zijn laagheid getoond overal. Buitendien is het leger sinds een tiental jaren in aantal meer dan

verdubbeld van 11000 man gebracht op 23000 man. De militaire lasten zijn ongehoord gegroeid. De wapening ter zee en te land van de groote landen gaat steeds door. Onlangs sprak het «Handelsblad» het openlijk uit dat ons leger de zelfstandigheid van ons land moet kunnen handhaven opdat de koloniën niet verloren gaan. De vermeerdering van lasten is dus een gevolg ook in ons land met zijn oud koloniaal bezit van de angst der Nederlandsche bezitters dat hun voornaamste winstbron, de koloniën niet aan eene groote mogendheid zullen verloren gaan. Dus de arbeiders betalen het militarisme, dragen de persoonlijke lasten ervan in steeds meerdere mate als een gevolg van het streven der kapitalisten naar nieuwe gebieden om kapitaal te beleggen, waarbij zij zich niet ontzien om militair zwakke concurrenten wat af te gappen. Bij het behoud der koloniën heeft het proletariaat geen belang, integendeel. Ons wreed en brutaal Militarisme moet dus worden bestreden. Naast het «geen man en geen cent» de jonge arbeiders opgeklaard in vergaderingen tegen de bloedwet!

Let dus overal op den datum der loting, gij afdelingen. Bereidt uwe vergadering goed voor met «De Zaaier». Verspreidt doelmatig! Aangepakt dus met moed, overleg en frischeheid, ten strijde tegen het Militarisme, de sterkste steun van het Kapitalisme!

HET PARTIJBESTUUR.

Kongressen der Bourgeoisie.

Wie in den laatsten tijd de dagbladen met eenige aandacht volgde, zal daarin ongetwijfeld talloze verslagen van kongressen hebben gevonden: nationale en internationale. Kongressen, bijgewoond door ministers en staatsvertegenwoordigers, door grootwaardigheidsbekleeders en oomes van diverse pluimage en strijkage. Kongressen, ontvangen door gemeentebesturen, te wier eere banketten werden aangeboden, feesttochten ondernomen. Kongressen bewierookt door lands- en overheidspersonen.

Dat moeten dan toch wel, zou men zeggen, kongressen zijn van een geweldige beteekenis, wier besluiten groote draagwijdte hebben, wier invloed over den ganschen aardbol reikt.

Noch het een, noch het ander is het geval. Ze zijn noch voor de zaak zelve, die men er bespreekt van eenige beteekenis, noch hebben eenigen invloed. 't Zijn kongressen der bourgeoisie en hun beteekenis is slechts in zooverre van belang, als ze den schijn zouden kunnen wekken, alsof ze beteekenis hadden voor 't proletariaat.

't Zij verre van ons, al deze kongressen der laatste weken hier de revue te willen laten passeeren. Nemen we slechts een paar ervan als voorbeeld. Wat de te behandelen onderwerpen betreft, ze vallen meest onder de sociale rubrieken. We hebben ze gehad over arbeidersverzekering, over onderwijs vooral. Ja, vooral het onderwijs, het zoo geliefkoosde thema der bourgeoisie, waar 't geldt te trachten, de arbeiders omtrent de eigenlijke, de ware bedoelingen zand in de oogen te strooien.

Laten we daarbij blijven. We hebben ook in deze keuze genoeg. Een ontzettend congres is er gehouden in de residentie. Internationaal, niet zoo'n beetje. Over alles en nog wat is er geboemd, door specialiteiten, of 't zoo maar iets was, over allerlei schoone

paedagogische onderwerpen, over zedelijke opvoeding, ja over wat al niet. De vertegenwoordigers van het revisionisme hebben nog een schuchtere poging gewaagd, de heeren te bekeeren. Ze hebben 't zelfs durven hebben over den leugen onzer samenleving. Maar dat ging nu toch al te ver. Daarvoor waren die congressen niet belegd. Neen, neen, dan had men zijn mond over te houden. En de voorzitter deelde mede, dat dit hier niet aan de orde was.

Of 't uitspreken van de waarheid niet een der eerste eischen van zedelijke opvoeding was, luide de wedervraag van 't revisionisme. We hebben het antwoord van den geachten voorzitter niet gelezen. Waarschijnlijk heeft hij Gerhard in overweging gegeven zijn partij-orgaan eens enkele dagen met eenige aandacht te volgen. Dat zal hem wel bekeeren van de bewierooking der waarheid.

Overigens mocht men natuurlijk op deze congressen zeggen wat men wilde. Men mocht den lof bezingen der schoolbaden en zelfs zeggen dat de klerikale wethouder van Amsterdam er geen voorstander van was, men mocht onderwijs hervormingen schoon en noodzakelijk vinden. Dat kan geen kwaad. Men weet maar al te goed, dat de bourgeoisie niet alleen onwillig maar ook onmachtig is, om deze hervormingen, zoodra ze van eenige beteekenis worden, in te voeren. En men wekt althans bij de arbeiders den schijn, alsof men er o, zulke groote voorstanders van is. Dat kan tegen de verkiezingen geen kwaad.

We krijgen nu in Amsterdam binnenkort nog een kongres, niet zoo grootscheeps, meer behoorende tot 't repertoire der kleine bourgeoisie. Er is zelfs voor kongres en tentoonstelling een aanzienlijk bedrag op de Staatsbegroting uitgetrokken. Er moet, zoo heet het, meer evenwicht worden gebracht tusschen weten en doen. 't Gaat over den handenarbeid op de scholen.

Wat het worden zal, kunt ge al ongeveer begripen, wanneer ge weet dat Dr. D. Bos de belangrijkste rede zal houden n.l. over de paedagogische, ethische en maatschappelijke beteekenis van den handenarbeid.

Datgene, wat de lagere school het kind leert, is niet iets vaststaands. Deze leerstof is afhankelijk van de behoeften der klassen. Ook zij wordt beheerscht door klassebelangen. 't Is niet bloot toeval, dat handenarbeid zich heeft kunnen handhaven in enkele kleinere staten met veel klein-industrie. 't Is geen toeval, als groote, industrieel ontwikkelde landen als Duitschland b.v. den handenarbeid niet hebben ingevoerd. De groot-industrie heeft geenerlei behoefte aan eenige algemeene technische ontwikkeling van den arbeider, ze eischt bij haar zich steeds uitbreidende verdeling van arbeid slechts speciale techniek. Goed handenarbeid-onderwijs, voor 't kleinbedrijf van eenige waarde, kan dit in 't algemeen voor 't grootbedrijf niet meer zijn. 't Is dan ook niet bloot toeval, dat Dr. D. Bos de verdediger wordt van de belangen van het kleinbedrijf.

De verdediger toch van de belangen der arbeidersklasse in deze vrijzinnige voorvechter geenszins. Hij treedt op als behartiger van andere belangen. Voor hem en voor dit gansche kongres is de maatschappelijke beteekenis van den handenarbeid een gansch andere dan voor ons.

Wij eischen de socialiseering van de productiemiddelen. Wij willen den arbeid zijn vernederend karakter van thans ontnemen, wij willen hem zoo

organiseeren, dat hij voor ons een weldaad, een voldoening wordt, dat hij ons wordt als den piano-virtuoos zijn techniek, elk scheppend vermogen tot uiting brengend.

Voor deze organisatie van de maatschappelijke arbeid is arbeids-onderwijs een noodzakelijkheid. Arbeids-onderwijs dat opvoedt tot lid van de producerende gemeenschap. Voor ons gaat 't niet om een bescheiden speciaal-leervak, maar om een nieuwe grondslag van 't geheele onderwijs, die de arbeid tot grondprincipe voor leerstof en leermethode maakt. Men make zich niet ongerust, daarover zal op dit congres niet gesproken worden. 't Zal ook daar niet aan de orde zijn.

Zeiden we te veel, dat deze congressen voor de arbeidende klasse, voor ons, van geen beteekenis zijn. C.

De duurte en de voeding der arbeiders.

Het wordt hoe langer hoe waarschijnlijker, dat ook de natuur dezen zomer weer een handje zal helpen, evenals den vorigen, om de gevolgen van het kapitalisme voor de arbeidersklasse nog ontzettender te maken.

Was het den vorigen zomer de droogte, die een buitengewone stijging van de prijzen van verschillende levensmiddelen veroorzaakte, zoo dat zelfs de bezittende klasse een poosje ongerust werd, thans dreigt de overmatige regenval dit te doen.

Zeker is, dat de oogst van peulvruchten, van aardappelen en van vele graansoorten in ons land en in West-Europa ernstig bedreigd is, zoo niet mislukt, en al worden de prijzen van de voornaamste voedingsmiddelen in 't algemeen op de wereldmarkt bepaald, plaatselijke oorzaken werken op verschillende ervaar toch sterk in, zooals wij 't vorige jaar ondervonden hebben.

Maar afgezien daarvan gaat de algemeene prijsstijging voort, veel sneller dan de loonen der arbeiders, die er zelfs in dezen tijd van goede conjunctuur niet in slagen hun loon op peil te houden met die prijsstijging, zoodat ze voortdurend armer worden en 't levenspeil der arbeidersklasse onophoudelijk daalt.

In het protectionistische Duitschland is de arbeidersklasse, wij zeiden 't reeds, een nieuwe beweging tegen de duurte begonnen, daar vooral gericht op de opening der grenzen.

De Nederlandsche arbeidersklasse zwijgt en duldt. Maar wij moeten blijven voortgaan de arbeiders ook in dit opzicht te zeggen, wat is.

En dan zien wij bv. dit, wat ook voor ons landje geldt, met zijn vrijhandel en toch steeds stijgende prijzen, dat de arbeidersklasse aan het in de kapitalistische verhoudingen onmisbare voedsel: vleesch absoluut gebrek heeft en hoe langer hoe meer krijgt.

Wat is de hoeveelheid vleesch, die voor den normalen gezonden, arbeidenden mensch noodig is?

De organisatie der bezittende klasse zegt het ons zelf.

De Staat heeft, op gronden van practijk en van theoretisch onderzoek, vastgesteld hoeveel vleesch in de voeding van een man, die arbeid verricht, begrepen moet zijn.

Het wekelijksche normale vleeschrantsoen van den Duitschen marine-soldaat, erop berekend om deze mannen, in dienst van de hoogste kapitalistische belangen, gezond en frisch en krachtig te houden bedraagt:

800 gram rundvleesch, 750 gram varkensvleesch, 800 gram schapenvleesch.

D. w. z. per jaar een rantsoen van 122,2 K.G. of 244,5 pond.

De prijs daarvan bedraagt op 't oogenblik in Duitschland volgens de officieele prijsopgaven 225 Mark of f 135.

Een arbeidersgesin moet natuurlijk meer verteren dan een man. De huisgezinnen in het Deutsche Rijk tellen gemiddeld 4,70 persoon per huisgezin. Wanneer wij voor man, vrouw en 3 kinderen slechts 3 maal de portie nemen, die de soldaat noodig heeft, bedragen de kosten daarvan op 't oogenblik in Duitschland 6,75 M. of f 405.

Nu ga men maar eens na, welk een klein deel van dat noodige voedsel, volgens den Staat zelf noodige voedsel, de arbeidersfamilie kan koopen niet alleen in Duitschland maar ook in ons land.

Dan zal men voor ons land zeker tot dezelfde conclusie komen als voor Duitschland namelijk deze: de vleeschvoeding is voor 't Nederlandsche arbeidersgesin honderd en meer percent slechter dan die van den soldaat.

En tevens: die ondervoeding geldt niet slechts voor het vleesch, waar door de toenemende duurte ook voor alle andere levensmiddelen.

v. R.

Gelen!

De heer J. v. d. Tempel leider van het N. V. V., qualificeert in *Het Volk* van 29 Aug. en volgende de Christelijke Patrimonium-mannen eenvoudig als «gelen», als georganiseerde onderkruipers, naar aanleiding van de houding dezer lieden in de Glasblazersstaking te Vlaardingen.

Accoord van Putten!

Ook wij meenen, dat de Christelijke vakbeweging hoe langer hoe meer, wil ze zich niet onmogelijk maken bij de Christelijke heerschers en dus ophouden Christelijk te zijn, die rol van georganiseerde onderkruipers gaat vervullen en moet gaan vervullen, naar mate de klassenstrijd scherpere vormen aanneemt.

De houding der Christelijke vakbeweging in den jongsten grooten. mijnwerkersstrijd in Westfalen was een treffend bewijs voor die evolutie of verwording. Maar aan den anderen kant is 't een feit, dat de leiders van 't Vakverbond tot nog toe veel meer toenadering betoond hebben voor die Christelijke vakverenigingen dan voor de «onafhankelijke» of syndicalistische.

Verder staat 't vast, dat, wil de strijd voor het A. K. een massale en indrukwekkende worden, die de bourgeoisie vrees inboezemt, de massa's arbeiders, die nu nog onder syndicalistischen of on-parlementairen invloed staan, er voor moeten gewonnen worden. Terwijl aan den anderen kant wel niemand zich een illusie zal vormen omtrent de mogelijkheid de Christelijke organisaties daarvoor te winnen.

Uit een oogpunt van gewoon vakverenigingsbelang zou 't dus reeds noodig zijn in de eerste plaats een taktiek van toenadering tot de syndicalisten toe te passen. Wanneer men tenminste de verovering van het A. K. voor de vakbeweging een noodzakelijkheid acht, werkelijk en met heel zijn hart.

Doch wij zien integendeel, dat de leiders van het N. V. V. elke gelegenheid aangrijpen om de syndicalisten van zich af te stooten. Zoo nu weer bij deze glasblazersstaking, waar zelfs een conferentie, blijkens de mededeelingen in *De Arbeid*, botweg werd afgevoerd.

Wat van een dergelijke taktiek te zeggen?

Niets anders dan dat zij is de gewone stomme, reformistische, die in plaats van den rechten weg naar de macht te volgen langs om- en sluipwegen naar voordeeltjes tracht, en 't tegenovergestelde bereikt.

v. R.

Op den Uitzicht.

HET GLASSYNDICAAT.

Er bestaat in Europa een internationaal glassyndicaat, d. w. z. van de fabrieken welke 't glas fabriceren dat men vindt in de vitrines der groote magazijnen, in de salons der heerenhuizen, in de spiegelkasten der slaapkamers, in de armzalige spiegelglijes der arbeiderswoning.

Al is 't syndicaat weinig bekend, zijn bedoeling is groot. Het regelt de productie en de prijzen.

Het loopt in 1914 ten einde en reeds is men bezig het voor tien jaar te vernieuwen.

Het omvat 17 maatschappijen verdeeld over vier landen: Duitschland, België, Frankrijk en ons land.

Om de prijzen te handhaven, regelt het syndicaat de productie. Zeker 't is moeilijk daarvan een officieel bewijs te leveren. Het volgende, ontleend aan 't laatste rapport van de «Société des glaces et produits chimiques» te St. Gobain is echter een uitstekend bewijs. Luister slechts:

«De verbeteringen, sedert enkele jaren in 't vervaardigen van spiegelglazen aangebracht, hebben de productiekraacht in zeer sterke mate doen toenemen. Het zou gemakkelijk zijn voor elke machine, de productie tot zijn grootste hoogte opvoerende, de hoeveelheid belangrijk te doen toenemen, en zijn er die het dubbele der hoeveelheid op de markt zouden kunnen brengen. De voorzichtigheid is echter bijzonder geboden op dit oogenblik, want de algemeene toestand der exportmarkten is minder gunstig. De Ver. Staten hebben, een jaar geleden, hun inkoop in Europa gestaakt».

Deze enkele woorden onderstrepen en preciseren de economische politiek der syndicaten: beperking der productie tot het noodzakelijke voor 't gebruik, om de prijzen te kunnen hoog houden.

De «voorzichtigheid» is niets anders dan een bevel van 't syndicaat, waaraan de aangesloten maatschappijen slechts hebben te gehoorzamen.

VERLOS ONS VAN DEN BOOZE!

Inderdaad, 't is wel om tureluursch te worden, wij verdedigen de moderne vakbeweging. Gingen dielui nu maar bij 't N. A. S. Dan waren we eraf.

Aldus jammert de «Vakbeweging». Ze brengt 't er zelfs toe: eerlijk een bekentenis te doen

«als de Tribunisten ons niet kunnen verdedigen met onze daden en als de propaganda hen zò moeilijk valt, laat ze dan die taak maar aan ons overlaten.» «Verlos ons van den booze! Want ons is het koninkrijk.»

Het spijt ons wel. We kunnen aan de vrien-

delijke uitnoodiging geen gevolg geven. De sociaal-democratie blijft de moderne vakbeweging beschouwen als de hare. En daarom zullen we onze critiek nimmer sparen, zeker niet wanneer haar daden niet in overeenstemming zijn met wat de taktiek der moderne vakbeweging behoort te zijn.

En we zullen nog wel eens meer de internationale vakbeweging en haar taktiek moeten stellen tegenover die van 't N. V. V., zooals we de internationale sociaal-democratie stellen tegenover datgene wat de revisionisten er van ons land gemaakt hebben.

EEN AANVAL OP HET SCHEIDSGERECHT

't Gemeentelijk scheidsgerecht te Amsterdam schijnt werklieden, die gelijk hebben, wat al te vaak in 't gelijk te stellen naar 't oordeel der bourgeoisie, die Amsterdam beheert en regeert. Dit voorjaar werd dan ook een aanval ondernomen onder leiding van den onderdirecteur van Publieke Werken. Het scheidsgerecht zat echter niet stil en eischte van B. en W. handhaving van zijn prestige. Na geschrijf en weerschrift kwam noode een erkenning. Doch tevens kwam de mededeeling, die onder schoone vormen te verstaan gaf, dat B. en W. eigenlijk wel 't oordeel van den onderdirecteur goeddeels deelden en zouden overleggen met de diverse hoofden van diensten.

We weten wat dit zeggen wil.

't Handelsblad komt als zijn oordeel tot de slotsom, dat behoort te worden gestreefd naar een samenvatting van 't scheidsgerecht, waardoor o.a. niet in de eerste plaats voor 't lidmaatschap, in aanmerking komen politieke propagandisten en leiders van vakverenigingen.

Gemeentearbeiders van Amsterdam, weest op uw hoede!

C.

Staatspensioen en Algemeen Kiesrecht.

Het orgaan van de Arbeiderspartij schrijft in een artikel over «de zaak van het ouderdomspensioen» (Volk van 29 Aug.) o.a. het volgende:

De zaak van het ouderdomspensioen staat in Nederland thans zoo, dat staatspensioeneering gegeven moet worden door elke regering die de tegenwoordige opvolgt, indien maar niet de Invaliditeitswet-Talma wordt aangenomen.

Sinds de vrijzinnig-democraten hun vroeger zoo heftigen tegenstand tegen staatspensioeneering hebben opgegeven en zij tegenover Talma's wet een houding aannemen, die uit moet loopen op tegenstemmen, kan men zeggen, dat de val van het tegenwoordig kabinet beteekenen zou de komst van een wet in Engelschen of Deenschen geest.

Iets verder in 't zelfde artikel heet het:

Hier komt bij het premiestelsel. Premiebetalen is voor den arbeider geen zaak waar hij principieel tegen is. Wij staan niet op 't standpunt van de heiligheid van 't bezit en van het inkomen, alsof de wet daar nooit of nimmer aan zou mogen raken.

Dit laatste wisten we reeds. Maar 't is altijd goed als 't weer eens zoo duidelijk gezegd wordt. De Arbeiderspartij is volstrekt niet tegen premiebetaling en van het bezit, notabene!, of van het «inkomen» van den arbeider is ze bereid met de andere politieke zwendelaars in het Parlement een behoorlijk stuk af te troggelen om de arbeiders invaliditeits- en ouderdomsverzekering te verschaffen.

Hoe heette dat vroeger ook weer?

Dat, wat wij Marxisten 't nog steeds noemen, diefstal van het toch reeds ontoereikende loon van den arbeider, diefstal, waartegen onze Fransche partijgenooten b. v. een lange vurige campagne hebben gevoerd.

Diefstal nog te erger in een land met zulke schromelijk lage loonen als bij ons.

Maar nu bekijke men nog die eerste regels eens.

Wat volgt daaruit voor ieder, die zijn verstand gebruikt?

Ten eerste: smijt vóór alles deze clericale regering om, dan zult gij staatspensioen krijgen. 't Staat er.

Dus: steunt de liberalen van alle gading, die tegen Talma's wet zijn, van Van Houten tot Treub.

Ten tweede: indien deze clericale regering omver is gesmeten, dan zult gij «staatspensioen» — en wat voor een staatspensioen! — krijgen, ook al hebt gij het A. K. niet veroverd of er niets voor gedaan. 't Staat er.

De heer Netscher, vrijzinnig-democraat, zei Zondag op een door 600 menschen bezochten provinciaal vrijzinnigen landdag: Zonder A. K. geen staatspensioen.

Tot nog toe meenden wij, dat dit in de Arbeiderspartij ook zoo'n beetje de opvatting was.

Het Volk leert 't ons anders.

Ook zonder A. K. krijgt gij staatspensioen, invaliditeitsverzekering en weet ik, wat voor heerlijks meer.

En waartoe, vragen wij, dan al uw bombarie voor het A. K.?

Of liever, hoe wilt gij de arbeiders warm maken vóór het A. K., als gij ze verzekert, dat elke regering na deze toch wel al dat fraais zal geven?

Waarlijk, zulke strijders zullen het A. K. wel veroveren.

v. R.

De zwakte van den Kiesrechtstrijd.

De burgemeester van Den Haag heeft de optocht op den Rooden Dinsdag verboden. Hij heeft zelfs niet getracht, naar behoorlijke motieven ervoor te zoeken. 't Spreekt van zelve, dat de groote en kleine pers der S. D. A. P. — en natuurlijk terecht — de fiolen van haar toorn over dezen liberalen burgemeester uitgiet. 't Is haast onbegrijpelijk, niet waar, hoe een liberaal burgemeester — de liberalen zijn toch vóór algemeen kiesrecht — zulks doen kan. De liberale bladen begrijpen 't zelve ook niet goed. Sommigen keuren 't zelfs af; 't is — nu ja — wel niet zoo erg — maar toch, 't had best kunnen worden toegestaan. Er was heelemaal geen gevaar bij. Een ordelijke betooging, niet revolutionair, wat is er tegen? Anderen vinden 't toch wel goed, kunnen zich althans zeer goed 't standpunt van den burgemeester indenken.

't Is haast onbegrijpelijk. En dit zijn toch allemaal als men de woorden dezer liberalen en de woorden der revisionisten wil gelooven, geheele of «tot op zekere hoogte» voorstanders van algemeen kiesrecht. Maar gelukkig nietwaar, als bij 't blanco artikel is de eer van 't liberalisme thans gered. Niet dat de heeren de weigering van den optocht afkeuren, maar ze keuren toch het optreden van den burgemeester niet goed en stemden tegen de motie van goedkeuring. En de vrijzinnigen zijn nu weer onverschte kiesrechtvoorstanders!

Wij voegen ons protest bij dat der Arbeiderspartij. Doch we hebben er nog iets meer bij te zeggen. Niet tot de vertegenwoordigers der bourgeoisie, die, kennende onze zwakte, dit kunnen en durven doen. Maar tot de arbeidersklasse.

Het P. B. der S. D. A. P. heeft tot de arbeiders een manifest gericht, waarvan de slotalinea in dit verband van belang is. Want de macht der arbeidersklasse weegt men niet naar woorden maar naar daden. Het P. B. der S. D. A. P. legt zich bij deze beslissing neer. Een krachtige, bewuste organisatie der arbeidersklasse zou zich hebben geuit op een wijze als we dat in Saksen in Berlijn, in Oostenrijk, ja zelfs in België hebben gezien. Die organisatie bezit ons land niet. De kiesrechtbeweging moge in aantal iets schijnen, in wezen is haar macht nog gering; juist door de tactiek van 't reformisme.

In Twente heeft 't fabrikantendom, bewust van de zwakte van dit deel van 't proletariaat eenvoudig den revisionistischen kiesrechtstrijd afgelast voor de textielindustrie. Er zal geen textielarbeider heengaan Prat op hun macht, kunnen zich de textielbaronnen dit tegenover hun slaven veroorlooven. Onbewust van hun macht, in slaap gesust door 't revisionisme, berust de Twentsche arbeider en komt niet tot verzet voor zijn eerste politieke recht.

Men meene niet, dat wij 't advies der S. D. A. P. zouden afkeuren. Maar men hadde zijn zwakte open en ronduit te erkennen. Dat slechts zou er toe kunnen leiden, ooit te komen tot een strijdbare organisatie voor 't A. K. De strijd voor 't A. K. verkeert in 'n ons land nog bij lange niet in de periode der machtsontplooiing, der machtsdrang. Ze is innerlijk te voos, wil niet overwinnen door eigen kracht alleen, leert niet aan de arbeidersklasse dat slechts inzicht, dat slechts revolutionair besef, dat slechts socialisme, gepaard aan organisatie macht kan vormen tot verovering van 't kiesrecht. Ze wenscht te steunen op burgerlijke groepen, hoopt op deelen der bourgeoisie, die slechts in schijn voor 't A. K. zijn. Zelfs de liberale burgemeester van den Haag ontnemt haar die illusie niet.

En 't zal nog vrij wat jaren duren, voor de revolutionaire propaganda onzer partij zijn invloed zoodanig zal hebben doen gelden, dat het bewustzijn dier arbeidersmassa's tot revolutionair verzet tegen daden als deze kunnen leiden.

Tot dat revolutionaire verzet kan de S. D. A. P. de arbeiders niet voeren. Integendeel, voor behoud van haar parlementaire macht, het heiligdom van het revisionisme, dat berust op stemmen van grooter wordende onbewuste en voor een goed deel ook kleinburgerlijke groepen der bevolking is ze gedoemd «fatsoenlijk» te blijven uit vrees voor stemmenvermindering, voor een reformist 't ergste. Onze partij zal 't moeten zijn, die de propaganda in steeds sterker en sterker mate zal moeten ter hand nemen. Dan zal 't mogelijk zijn, een werkelijke revolutionairen strijd voor 't kiesrecht aan te vangen.

En die strijd zal niet, zooals thans, gehoond kunnen worden door een burgemeester der residentie, niet gehoond kunnen worden, zooals thans, door de gansche pers der bourgeoisie. Doch ze zal eens worden gevreesd, gedragen door 't revolutionair besef van een arbeidersklasse, die bewust zal zijn van zijn macht, en die macht, waar noodig, zal weten te gebruiken. C.

Steunt de Glasblazers in hun strijd tegen het internationale patronaat!

Toeneming van ziekte en dood.

Een van de meest geliefkoosde spelletjes der burgerlijke pers is ons met cijfers voor te goochelen hoe ver wij in hygiënisch oogpunt (gezondheidskundig) en wat betreft de sterfte- en den levensduur boven vroegere geslachten uitmunten.

Een leugenachtig spelletje, maar dat altijd, ook onder de arbeiders, de noodige geloovigen en dommen vindt, die er zich door laten bedotten.

't Staat zoo aardig als ze je voorrekenen dat de menschen nu gemiddeld zooveel ouder worden dan vroeger, of dat de recruten nu in ons land zooveel langer zijn, waarbij de heeren statistici vergeten ons tevens een beeld te geven van het leven dier zooveel ouder wordende menschen en die uit hun kracht gegroeide recruten of al de omstandigheden na te gaan, die dat langer duren van 't leven of 't langer worden der lichamen verklaren. Immers dan zou blijken, dat al die vooruitgang eenvoudig apenkool, Heilslegerbedrog, zwendel is.

Maar 't is goed wanneer wij van tijd tot tijd weer eens ook met de cijfers aantoonen, hoe 't in werkelijkheid met dien vooruitgang in bepaalde gevallen, bij bepaalde arbeidersgroepen gesteld is.

Het kan niet anders of de toenemende duurte der levensmiddelen moet vooral bij die arbeidersgroepen, die om de een of andere reden niet in staat zijn hun loon evenredig te doen stijgen, een toenemende verzwakking en achteruitgang ook lichamelijk op den duur ten gevolge hebben.

Dit geldt voor groote groepen arbeiders in ons land.

Het geldt ook voor de Duitsche mijnwerkers b.v., die, omdat zij tegenover zich hebben het meest ge-centraliseerde kapitaal, de geduchtste staatsmacht en een krachtige organisatie van onderkruipers (de Christelijken) zelfs bij deze hooge conjunctuur niet in staat zijn hun loon op peil te houden.

De vorige week gaven wij eenige cijfers omtrent de loonen der Duitsche mijnwerkers.

Hier volgen eenige omtrent de gevolgen van die loonen.

Bij de Algemeene Knappschaftsverein te Bochum (verzekeringsorganisatie der bergarbeiders) zijn 35000 mijnwerkers aangesloten.

Op de gemiddeld verzekerde 357000 arbeiders kwamen in 1911 235641 ziektegevallen, die onbekwaam tot werk maakten; tegen 212403 ziektegevallen op gemiddeld 351000 arbeiders in 1910.

Het aantal sterfgevallen steeg van 2023 in 1910 tot 2242 in 1911.

In beide gevallen dus een sterke, relatieve en absolute, toeneming van ziekte en sterftegevallen.

Ook bij de afzonderlijke ziekten is een sterke toeneming te constateeren.

Het aantal ongevallen, die onbekwaam tot arbeid maakten, steeg van 57179 in 1910 op 61540. Het aantal dodelijke ongevallen van 704 op 727.

Toenemende ziekten, ongevallen en sterfte, ziedaar, met slechter voedsel, het resultaat van de kapitalistische «Hochconjunctur» voor de arbeiders.

En voor de kapitalisten?

Alleen de familie Krupp, vermeerderde haar aangegeven bezit in enkele jaren met 120, zegge honderdtwintig millioen! v. R.

„Arbeidersvertegenwoordigers”

Ons blad heeft voor eenige weken melding gemaakt van de schitterend geslaagde algemeene werkstaking in de Zwitsersche stad Zürich, een spontanen opstand der arbeiders daar tegen de jarenlange ondraaglijke provocatie-tactiek (uitdagingsmanier) der Zwitsersche «democratische» bourgeoisie.

Het was een schitterende bevestiging van onze Marxistische theorie, die leert, dat pas in de volledige democratie de klassetegenstellingen tot volle ontwikkeling komen en dat de arbeidersklasse per slot van rekening op geen ander machtswapen vertrouwen kan dan op haar economische kracht ter bestrijding van het politieke geweld der bezittende klasse, georganiseerd in de staatsmacht.

Wij hebben toen ook vermeld op welke manier zich een aantal door de arbeiders gekozen vertegenwoordigers, zoogenaamde sociaal-democraten, merk- Arbeiderspartij, hebben gedragen.

Maar de lijst der daden van deze heeren was daarmee nog niet uitgeput.

Niet alleen, dat deze heeren sociaaldemocratische regeerders — ze zijn immers ministers ook in Zwitserland, ondanks alle besluiten der Internationale — weigerden een poot te verzetten om aan de organisatie der Algemeene Werkstaking mee te doen, ondanks het democratische, met meerderheid van stemmen genomen besluit der vakverenigingen, neen, ze deden meer. Vóór de staking uitbrak dienden de 4 in den Züricher «Stadtrat» — het gemeente- tevens Staatsbestuur — zittende sociaaldemocraten — wij willen hun namen onze lezers niet onthouden, het waren de edele «Genossen» Pflüger, Klöti, Erismann en Vogelsanger — een «bemiddelingsvoorstel» in om slechts een gedeeltelijk verbod van posten uit te vaardigen in de naaste omgeving der twee stakende fabrieken. De Magistraat nam dit «sociaaldemocratisch» verbod aan en de burgerlijke meerderheid deed dit met des te meer plezier, daar de uitwerking ervan op dat tijdstip geheel overeen kwam met een volledig verbod van posten.

Dit was in begin Juli vóór 't uitbreken der algemeene staking.

Maar nu tijdens de staking.

Niet alleen bevorderden de heeren reeds in geen enkel opzicht de staking, neen, zooals nu gebleken is, stemden alle vier de heeren sociaaldemocraten vóór een oproeping van de militairen ingeval de ondernemers op de algemeene staking met een uitsluiting zouden antwoorden:

Deze heeren arbeidersvertegenwoordigers stemden dus vóór het aanwenden van de militaire macht ten dienste van de ondernemers.

Doch dit was nog niet genoeg.

Na de algemeene staking zon de bezittende klasse op weerpraak en wie kon zij beter treffen dan de arbeiders in dienst van den Staat, die aan de staking deelgenomen hadden!

In 734 gevallen strafte zij, de Overheid namelijk, met inhouding van loon.

Verder werden 26 arbeiders ontslagen en 116 gedegradeerd, d.w.z. in rang en loon achteruitgezet.

En ook hiervoor stemden drie der genoemde heeren magistraatspersonen, arbeidersvertegenwoordigers, sociaaldemocraten met uw permissie! Een was afwezig.

Aldus geschied in het jaar 1912; de feiten ontleenen wij aan de Leipziger, ons Duitsche broeder- orgaan.

Geen wonder, dat de syndicalisten van zulke feiten gebruik maken.

Maar wij zeggen: dit is slechts de consequentie van het reformisme, evengoed als de Italiaansche minister-aanbidders.

En iedere arbeider, die het reformisme steunt, verdient niet beter, wanneer hem ten slotte als hij zijn vertegenwoordigers in de macht heeft geholpen, zonder hen in de hand te houden, 't zelfde overkomt.

v. R.

De uitsluiting van Radek.

In een aantal Duitsche partijbladen wordt op 't oogenblik veel spektakel gemaakt over de uitsluiting van partijgenoot Karl Radek (zijn schrijversnaam) uit de Poolsche S. D. Partij. Radek is onzen lezers bekend als een der talentvolste onder de jongere Marxisten, die veel gedaan heeft, en door zijn vele krantenartikelen en door zijn werkje over «Het Duitsche imperialisme en de arbeidersklasse», om bij de Duitsche arbeiders klaarder inzicht over de moderne wereldpolitiek van het kapitalisme te brengen. Tegelijk werkte hij sinds jaren in de poolsche arbeidersbeweging mee. In de poolsche en russische beweging zijn sinds het einde der russische revolutie de omstandigheden voor het partijleven geheel anders dan in W. Europa. Alles moet in het geheim geschieden; de leiders der beweging wonen in Duitschland en Frankrijk, en vormen kleine groepen van bestuurders, propagandisten en literatoren, zonder dat een werkelijke massa achter hen staat. In zulk een partij voeren, zooals dat in een emigrantenstadium bijna onvermijdelijk is, meningsverschillen bijna steeds tot sektievormingen en tot verbitterde theoretische en organisatorische twisten — omdat deze personen van theorien en plannen leven en de werkelijke massabeweging, die in Duitschland alle theoretische geschillen der aanvoorders telkens weer overbrugt en onschadelijk maakt, ontbreekt. Zoo is Radek in strijd geraakt met de andere aanvoorders der poolsche beweging, die de leiding in handen hadden; en toen hij eenigen aanhang van arbeiders uit Warschau kreeg, werd getracht, zich van hem te ontslaan door hem uit te sluiten. Het is echter typisch voor de scherpte van voor niets terugdeinzende haat, die politiek-tactische twistpunten in zulke geheim werkende partijen opwekken, dat men daarvoor als voorwendsel uit zijn verleden feiten trachtte op

te graven, die hem persoonlijk en moreel vernietigen moesten. Nadat een door het poolsche P.B. ingestelde onderzoekingscommissie niets naar den zin van dit bestuur gevonden had, werd zij ontbonden en werd door een partijconferentie een speciaal scheidsgerecht ingesteld, in strijd met alle voorschriften van de statuten der partij over scheidsrechten. Radek weigerde daarvoor te verschijnen, daar hij het als onwettig en een speciaal tot zijn afmaking bestemd tendensgerecht beschouwde. Zonder hem te hooren, werd hij door dit lichaam wegens «gebrek aan zedelijke kwaliteiten voor een partijgenoot» uit de partij uitgesloten. Leest men de motivering van het vonnis na, zoo moet elk onpartijdig mensch tot het besluit komen, dat 't niet alleen een lichtvaardig vonnis is, zonder werkelijke houdbare gronden, doch ook een onrechtvaardige poging tot politieke moord, door partijhaat ingegeven.

Radek is echter niet alleen lid der poolsche, maar ook der duitsche partij. Doch ook hier heeft hij bittere vijandschap gewekt. Vooral, nadat hij in de Göppinger affaire, waar hij tijdelijk voor den redacteur Talheimer ingevallen was, met taaie energie en zaakkennis tegen het P.B. gestreden had, stond hij én bij de hooge oomes der partij, én bij alles wat revisionist is of bij de autoriteit van het verheven partijbestuur zweert, in een slecht blaadje. Juist met 't oog daarop, én doordat het imperialisme een hoofdpunt op de Chemnitzer partijdag zal zijn, was hij door de Bremische partijorganisatie als gedelegeerde gekozen. Men begrijpt de vreugde van al die elementen over de uitsluiting uit de poolsche partij. Het partijbestuur had dadelijk alle documenten aan de redacties der partijbladen gezonden, aldus den schijn wekkend, alsof hier werkelijk van een uitspraak van eenige waarde en afdoendheid sprake was; en de uitersten onder de revisionistische bladen jubelen, evenals een deel der burgelijke pers, reeds over zijn val als een voldongen feit. Ze jubelen natuurlijk wat te vroeg. In de duitsche partij is het niet zoo gemakkelijk, iemand op zulk een manier dood te maken, daar de statuten hier vaste regels voor onderzoek en recht van beroep bevatten. Radek heeft dadelijk een grondig onderzoek van de partijorganisatie verlangd, opdat de ongegrondheid van de beschuldigingen blijken kan. Natuurlijk kunnen zijn tegenstanders zich in zoover in de handen wrijven, dat hij nu, al komt hij later nog zoo schoon uit het onderzoek, toch niet als gedelegeerde aan den partijdag kan meedoen — iemand tegen wien een scheidsgerecht hangende is, verliest voor zolang alle rechten —, wat voor het P.B. vooral een opluchting zal zijn, maar voor de discussie over het imperialisme een ernstig verlies is. A. P.

Misleidend geschetter.

Misleidend — het artikel van P. Moltmaker, sedert Amsterdam voorzitter der Nederlandsche Vereeniging van Spoor- en Tramwegpersoneel, geplaatst in *Het Volk* van Woensdag jl.

Misleidend in tweeërlei opzicht. In het onsamenhangend betoog is tenminste dit één duidelijk: de schrijver voldoet aan den eisch, die door buiten de vakbeweging staanden als de voornaamste is gesteld bij de bezetting van leidende functies in vakbonden: **Hij is volkomen homogeen met de heerschende strooming in de Nederlandsche arbeidersbeweging**, wier dagelijksche tolk het tegenover richting-tegenstanders zoo loyale dagblad *Het Volk* is. Dat blijkt wel uit zinsneden als:

„Het is echter een beetje te veel in de gaten geloopt dat een politiek groepje dat als S. D. P.ers in onze organisatie werkt en dus vijandig moet staan tegen „*Het Volk*” nu onze afdelingen wilde misbruiken tegen een blad, dat altijd op de bres staat om de belangen der moderne vakorganisatie te verdedigen.”*)

Met den aanval op den partijgenoot van Moltmaker, onze geestverwant v. Braambeek „monopolist van het Marxisme” die „de redactie van *Het Volk* liever vandaag dan morgen ziet verdwijnen.”

Uit de wel wat gebrekkige uitlating:

„Laten deze helden voortaan zwijgen over geheime vergaderingen van onze tegenstanders, want ieder moet het met mij eens zijn, dat de tribunaal schreeuwers van het vrije woord een goede gelegenheid hebben laten voorbijgaan om daarvan (waarvan?) H. S.) blijken te geven.”

Niet waar, er is geen twijfel mogelijk. Gemeten met de maat, die een Volksredactie of ook Troelstra aanlegt voor de bepaling van de geschiktheid van vakverenigingsleiders kan van den „met groote meerderheid gekozen” voorzitter (96 van de 208 stemmen) worden gezegd, dat hij alleszins in aanmerking verdiende te komen.

„Misleidend” is de beschouwing over „De minderheid” in de Spoorwegorganisatie zooals wij zeiden, in tweeërlei opzicht. Zoowel de beteekenis van die minderheid als de aard van haar optreden wordt geheel scheef voorgesteld.

Het is absoluut *onwaar*, wat Moltmaker in *Het Volk* ingang poogt te doen vinden, dat die minderheid bestaat uit wat „tribunale schreeuwers”, dien het heibelmaken in het bloed zit. Al was het aan Moltmaker, die zichzelf als gast kwam aandienen, niet vergund om deel te nemen aan de beraadslagingen, waarvan de resultaten aan de pers zijn medegedeeld — in zooverre ging hij niet vergeefs op naar Zutphen, dat hij in de gelegenheid was te zien, wie zool-

*) In flaganten strijd met deze voorstelling is bijv. het feit dat afdelingen der spoorwegvereniging als Zutphen en Breda, die moties tegen *Het Volk* aannamen geen enkel S. D. P. er bevatten.

gehoor hadden gegeven aan de uitnodiging van drie zijner partijgenooten v. Braambeek, Grabé en Landskroon, drie actieve leden van den Vakbond. Zoo kon hij er de Volk-lezers mee in kennis stellen, dat 30 man bijeen waren, uit verschillende hoeken van 't land afkomstig en in hun omgeving of ook in wijder kring wellicht meer invloed in de spoorwegorganisatie bezittende dan aan Moltmaker lief zal zijn. De uitnodiging voor die bijeenkomst van voorstanders der motie van Braambeek, welke op de Amsterdamsche Algemeene Vergadering verworpen is tot groote schade voor de organisatie en haar werfkracht, zoowel als de opkomst logenstrafte de voorstelling, dat de meerderheid in de spoorwegvereniging er een is van politieke aard, een „S. D. P. sche” minderheid. De waarheid is, dat S. D. P. ers vele politieke ongeorganiseerden en vele S. D. A. P. ers, die met elkander de zoogenaamde minderheid vormen het er roerend over eens zijn, dat stelling moet worden genomen tegen het voor de geslotenheid van den Vakbond gevaarlijk drijven der huidige leiding.

Het is niet in de eerste plaats gekrenkt rechtsgevoel, dat haar doet handelen. Zoo dat het geval was, dan zou al spoedig haar kracht gebroken zijn. Het is evenmin persoonlijke sympathie voor den met zoo onwaardige middelen verdreven voorzitter-redacteur. Het is integendeel de vaste overtuiging, dat de verwerping der motie van Braambeek op het Amsterdamsche congres beteekent: *het prijsgeven van het kenmerk der algemeenheid*, kenmerk dat een vakbond in de allereerste plaats behoeft om één macht te kunnen vormen. Het is de overtuiging, dat de Nederlandsche Vereeniging daarmee haar positie belangrijk heeft verzwakt. Het is het constateeren van het gebruik, dat christelijke tegenstanders terecht maken van de foute beslissing die te grooter waarde heeft door de daarop gevolgde voorzitterskeuze. Moltmaker toch heeft steeds op de meest benepen wijze den strijd gevoerd tegen de gehate S. D. P. leden van den vakbond. Moltmaker heeft duidelijker dan iemand anders in de vakvereniging, haast even on-dubbeltzinnig als Troelstra buiten de organisatie gezegd, dat het lidmaatschap van de S. D. P. beteekent uitsluiting van leidende functies in den vakbond. Juist *deze* voorzitterskeuze versterkt de positie van hen, die aan de verwerping der motie van Braambeek principieele beteekenis toekennen. Zoo iemand dan moet de nieuw gekozen voorzitter zwak staan tegenover aanvallen van confessioneële tegenstanders, die de juistheid betwisten van de uitspraak dat in de Nederlandsche vereeniging ruimte is voor alle vakgenooten.

Gelijke beoordeeling van het Amsterdamsche congres en van zijn gevolgen voor de Spoorwegorganisatie bindt de S. D. A. P. ers, politiekongegeorganiseerden en S. D. P. ers tot een vast aaneengesloten minderheid, die weet dat haar zienswijze door zeer velen in de organisatie wordt gedeeld en die pogen die zienswijze te maken tot de leidende.

Misleidend is ook de voorstelling van het optreden der minderheid. Het is zoo makkelijk — stellen wij ons voor — aan vele lezers van „*Het Volk*” wijs te maken, dat „de heeren van de gesloten minderheid” (Moltmaker duidt zoo verschillende leden van den vakbond aan, die daarom nog wel iets meer presteerden dan de huidige voorzitter, die op velerlei ander terrein met werk overladen was) de bijeenkomst van Zutphen belegden, omdat zij zoo goed „in de gaten” liepen, omdat „het standje zou gaan verlopen, als niet spoedig het heilig vuur der meerderheid werd opgerakeld”. Er zullen er onder die lezers velen zijn, die gaarne op gezag van Moltmaker aannemen, dat de positie der huidige leiding een gevestigde is, dat radikale bekeeringen als van de afdelingen Tilburg en Zwolle*) daarop wijzen. Zij zullen het te makkelijker aannemen, naarmate zij minder op de hoogte zijn. Inderdaad is 't even anders. Inderdaad is het aan vele elementen der minderheid te danken, dat de uittreding van verschillende wordt voorkomen, al kon die daardoor evenmin geheel verhinderd worden, al door den oproep van ons tot de minderheid om in ieder geval in de organisatie te blijven, hoe moeilijk dat ook werd en wordt gemaakt. In waarheid is er van krachtig samenwerken geen sprake. In waarheid is het normaal functioneeren der organisatie ten gevolge van het Amsterdamsche congres ernstig bemoeilijkt, waarvoor men slechts heeft te bedenken, dat de voorzitter in Utrecht, de secretaris in Venlo zit en dat het bureau, dat de opdrachten van het bestuur uitvoert te Amsterdam is gevestigd waar ook de redacteur is gestationneerd. In waarheid brengt iedere krant die verschijnt en waarin de redacteur dezelfde gaven ten toon spreidt, die hem in zijn min of meer onfrissche campagne tegen zijn voorganger sierden, nieuwe onrust, nieuwe afkeer, nieuwe verwijdering. In ieder orgaan wordt nieuwe schade toegebracht aan het prestige der organisatie.

De waarheid is dat de 6 Zuidelijke afdelingen, die 25 Augustus te Breda bijeenkwamen werden genoopt tot dien buitengewone maatregel, omdat juist zij het sterkst het nadeel ondervinden van de verandering die het Amsterdamsche congres heeft gebracht. Dat deze afdelingen in een motie uitspraken, dat een compromis moest worden tot stand gebracht en door een algemeene vergadering bekrachtigd het bewijst, dat bij dit stuk der minderheid wel iets anders voorzit dan op scheuring aan te sturen. De onhoudbaarheid van den tegenwoordigen toestand, die *niet alleen door de minderheid* in de spoorwegvereniging wordt gevoeld, heeft vooralsnog bij de huidige leiding veel eer de lust gewekt, om strijd naar binnen te verkiezen boven loyale samenwerking dan dat zulks bij de minderheid het geval zou zijn. De bijeenkomst van Zutphen, die een week na die der Zuidelijke afdelingen plaats had, sloot bij de beslissing van Breda aan, doch zette meer kracht bij aan die beslissing door het besluit om een aansporing tot alle leden der spoorwegvereniging te richten voor het bijeenroepen eener buitengewone algemeene vergadering. Die Zutphensche bijeenkomst aanvaardde het compromis, dat de Zuidelijke afdelingen willen. Zij laat aan het Hoofdbestuur de keuze: *een algemeene vergadering na voorafgaand overleg of wel een algemeene vergadering zonder dat overleg plaats heeft*. Voor een Hoofdbestuur, dat „de eenheid met de gansche modere arbeidersbeweging” zoó weet te verstaan, dat het eenheid van tegendeelen in den vakbond weet te bevorderen, kan de keuze niet moeilijk zijn.

En toch het artikel van de hand van Moltmaker doet vrees ontstaan, dat zelfmisleiding omtrent eigen fractie en van die der minderheid, beletten zal den weg te vinden naar die ruimere opvatting, die voorwaarde is voor samenwerking van van elkander afwijkende deelen eener organisatie. Tot dusver heeft Moltmaker voor een zoodanige ruimere opvatting weinig gevoeld. Zijn aard

*) Het tendentieuze berichtje in „*Het Volk*” had den lezers reeds ingelicht dat Zwolle „met op 5 na algemeene stemmen” een motie van afkeuring tegen dat blad verwierp. Aan bedoeld berichtje was Moltmaker niet vreemd, die de bedoelde vergadering eveneens als ongenode gast kwam bijwonen en zoo schitterenden triomf bevocht.

helt over naar een voorkeur voor ketterjachten... eigenschap die voor een leider van een vakbond nog veel gevaarlijker is dan voor een voorman der politieke partij. Wij vermoeden reeds bij voorbaat, dat minachtend de schouder zal worden opgehaald over ons oordeel in deze; de persoonlijke aanval op «de verwaandheid van Sneevliet» doet als vanzelf dat vermoeden ontstaan. Laten we dan ter illustratie nog op deze twee feiten wijzen: te dat volijverige partijgenooten van Moltmaker is het bestuur der afdeling Rotterdam I medewerkten tot het besluit, dat schrijver „dezes in een vergadering van leden en wat wegloopers behandelen zou het onderwerp: „moeten de leden in onze vereeniging blijven?” ze dat een adresbeweging van machine- en verder tractiepersoneel waarin een buitengewoon algemeene vergadering wordt gevraagd benevens aftreding van voorzitter en redacteur uit die zoo gewichtige groep. grooten-bijval heeft, zoodat bijv. in Utrecht zelfs een 15 tal dezer categorie, die uit den aard van hun werk op het vereenigingsleven slechts zeer weinig directen invloed kunnen uitoefenen, hun instemming betuigden; in Utrecht — wat aan Moltmaker misschien duidelijk kan maken de beteekenis van dat adres

Omdat den gehaten trubunist, ondanks al het gebeurde, ondanks de schunnige bestrijding waaraan hij blootstond en nog steeds blootstaat, de geslotenheid van zijn vakbond lief is, beantwoordt hij het opgeblazen artikeltje van Moltmaker, maar het liefst met te wijzen op de zelfmisleiding die er aan ten grondslag ligt en die wellicht nog heillooze gevolgen zou kunnen hebben.

Blaricum.

H. SNEEVLIET.

Ned. Vereen. van Spoor- en Tramwegpersoneel.

Op Zondag 1 September had te Zutphen een bijeenkomst plaats van verschillende voorstanders der motie Van Braambeek, welke op de jaarvergadering te Amsterdam werd verworpen. De bijeenkomst was goed bezocht en nam na uitvoerige discussies, waarbij omtrent de beteekenis dier verwerping en omtrent de richting, waarin de organisatie zich moet bewegen groote overeenstemming bleek te bestaan, de volgende besluiten:

1. Aan de leden zal een circulaire worden gericht, waarin zij zullen worden ingelicht omtrent de zienswijze der „minderheid” en de verkeerde voorstellingen, welke van de beteekenis der verwerping van bedoelde motie door de redactie van het Orgaan en anderen wordt gegeven. Tevens zal die circulaire een opwekking bevatten om overeenkomstig art. 21 der Statuten een buitengewone algemeene vergadering bijeen te roepen, om van de organisatie een duidelijke principieele uitspraak te verkrijgen.

2. Om niet naast het verzoek van 6 zuidelijke afdelingen om een compromis tot stand te brengen een nieuw voorstel met dezelfde strekking bij het H. B. in te dienen, doch ingeval dit college op het bedoelde verzoek ingaat, dit te aanvaarden. De vergadering wees voor dit eventueel overleg 9 personen aan en stelde den volgenden grondslag voor een eventueel compromis vast: Aanvaarding van het beginsel in de motie Van Braambeek uitgedrukt; aftreding van het geheele Hoofdbestuur op de buitengewone algemeene vergadering; spoedige belegging daarvan; en intrekking der beschuldigingen door den redacteur v. Beugen in het Orgaan geuit in het artikel „Broodroof” aan het adres van Sneevliet en Nathans.

De circulaire aan de afdelingen zal mededeeling van dezen grond bevatten.

Van de Afdelingen.

Hilversum. Heden is — voorloopig met 10 leden — de Afd. Hilversum onzer Partij gesticht. Het Bestuur bestaat uit A. Booleman, Voorzitter; L. van der Horst, Secretaris; (Gijssbr. v. Amstelstr. 131) en Ketelaar, Penningmeester.

De te voeren propaganda werd besproken; zoo spoedig mogelijk zal het huisbezoek en de colportage worden geregeld.

Op de Kiesrecht-meeting te den Haag op 17 Sept. a.s. zal onze Afd. door vier afgevaardigden vertegenwoordigd zijn.

Besloten werd nog de leden der Propaganda-Commissie voor het Gooi op de e.v. Bestuurs-verg. te noodigen ter bespreking van event. gemeenschappelijk optreden met de Afd. Weesp en Bussum.

Leiden. De kiesrechtvergadering was door tegen de 150 personen bezocht. De Wolff, De Visser en Van Ravesteyn spraken zeer in den geest der aanwezigen, Toestemming tot zang was door den burgemeester geweigerd, waartegen de voorzitter protesteerde. Er was geen debat. Er werd gecollecteerd voor de glasblazers.

Rotterdam. Donderdag 22 Aug. werd door onze afd. een vergadering gehouden over de zaak-Sneevliet, waar ruim 60 personen naar Smak en de Visser luisterden. 2 S. D. A. P. ers debatteerden, welke door de Visser — onder herhaalde interrupties hunnerzijds — flink werden beantwoord.

Dinsdag 10 Sept hebben wij huishoudelijke vergadering, waar ieder lid aanwezig moet wezen. Ook rekenen wij er op, dat de meeste leden Roode Dinsdag naar den Haag gaan, en die verhinderd is, geeft toch zeker wel gehoor aan den oproep van het P. B. om het bedrag welke anders voor de Roode Dinsdag was bestemd, in het verkiezingsfonds te storten.

Zwolle. Voor een matig bezochte vergadering sprak p.g. de Visser voor ons over de zaak Sneevliet. Er was eenig debat met een S. D. A. P. er.

Korrespondentie. V. d. Pl. te L. e. a. Op aanvraag deelen wij mede, dat Gorter's vertaling van Kantsky's boek over „*De Oorsprong van het Christendom*” nog niet is verschenen. Verantwoording in 't volgend nummer.

Advertentiën

ONDERTROUWD:

JOHAN PAULUS EGNER

EN

CORNELIA SCHOONE.

's-Gravenhage, 5 September 1912.

Fronemanstraat 28.

Huwelijksvoltrekking 19 September a. s. te Velsen.